

2024. december 21., szombat – Zsolt 32; Lk 1,39-45

„Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába...

És boldog vagy te, aki hittél, mert be fog teljesedni, amit az Úr mondott neked.”

Két egyszerű asszony mély hite jelenik meg ebben a festők által is sokat ábrázolt jelenetben. Máriáé, akinek kimondott „igen”-ének köszönhetjük a Megváltót, és Erzsébeté, aki azért nagyon boldog, mert „az Úr elvette szégyenét”, s idős kora ellenére megtapasztalhatja az édesanyává válás örömét. Mária nem áttalott több mint 100 km-t gyalogolni Názáretből Ein-Karembe (ez legalább három nap!), hogy örömét megossza rokonával, Erzsébettel, s persze, azért is, hogy segítségére legyen várandósságának utolsó hónapjaiban. Mindkettőjük szíve alatt ott a magzat, ott a tapasztalás, hogy mindketten csodát éltek át, s tele vannak várakozással.

S igazából Jézusnak és Jánosnak is ez az első találkozója ebben a földi létben. János felujjong Erzsébet méhében, felismeri őt, akiről később azt mondja, hogy a saruszíját sem méltó megoldani. Milyen csodálatos, mély istenkapcsolatot feltételez az, hogy Erzsébet tudja, kit hord Mária a szíve alatt, mielőtt ő bármit is mondana! Eltelik Szentlélekkel, s áldást mond Máriára s gyermekére. Boldognak mondja Máriát, mert hitte, hogy beteljesedik, amit az Úr mondott neki.

A hit boldoggá tehet? Én úgy értelmezem, hogy hiszem, hogy Isten szeret, bízom benne, akkor is, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy én elgondoltam vagy szeretném, és erőt kapok a gyalogláshoz, míg el nem jön a nagy találkozás pillanata.

Azt hiszem, illik ide a mai 32. zsoltár utolsó sora: „Legyen, Uram, irgalmad rajtunk, amint benned bizakodunk!”

Frank Gabi, Érd

